

Mijn eerste ervaringen in Bolivia

Hier eindelijk mijn eerste mailtje met mijn ervaringen vanuit verwegistan, Bolivia. Na een reis die 29uur duurde, eindelijk veilig aangekomen in Casa Main. Totaal uitgeput, dus de eerste avond alleen maar snel gegeten en in mijn bedje gekropen. Mijn roes uitslapen lukte niet echt aangezien mijn lichaam ervan overtuigd was dat het al middag was terwijl mijn horloge slechts 6u 's morgens sloeg. Dan toch maar vroeg opgestaan om iedereen te gaan ontmoeten. Kleine overrompeling mag ik wel zeggen, 126 kinderen die je allemaal tegelijkertijd willen zien en spreken. Al goed dat Rebecca (een engelse vrijwilligster) me goed heeft opgevangen. Ze heeft me rondgeleid en de hele uitleg gedaan over de werking van Casa Main.

De gemeenschap is echt super. De nonnen zijn hilarisch, van de jongste tot de oudste toe. Sor Ines is de overste, tweede in rang is Sor Rosario, dan volgen Sor Gabi, Sor Magdalena, Sor Elli, Sor Luzmilla en Sor Mildred. Onze maaltijden zijn meestal zo een overrompeling van gelach en getater dat je nog niet eens de tijd krijgt om eten in je mond te steken. Totaal anders dan ik me had voorgesteld. Daarnaast kan je je ook verwachten aan spontane dansmomenten tijdens het opruimen en afwassen. Een vrij aparte ervaring dus. Ze zijn daarenboven ook super lief.

De kinderen zijn nog geweldiger. Kleine duiveltjes met gouden hartjes die soms het bloed onder je nagels halen maar tegelijkertijd je hart verwarmen. Ze zijn echt speciaal. Ook al is het op momenten echt hard, zeker als je hun achtergrond leert kennen, toch blijven ze me verbazen. Hun fantasie, hun onschuld, hun eerlijkheid, hun totale overgave aan het kinderlijke zijn. Hoewel ze een zwaar verleden met zich meedragen, geven de nonnen hen hier zo een warm thuis dat ze hier terug leren om kind te zijn, om niet te vrezen, om onbezonnen te spelen.

Mijn dagen zien er allemaal vrij gelijkend uit, allemaal even vermoeiend. Ik moet 6 op de 7 werken, gemiddeld 14 uur per dag.

7u: opstaan en ontbijt begeleiden

7.30u: kinderen naar school brengen

9u-11u: individuele therapie met natali en adriana

12u: kinderen komen terug van school, superviseren bij het wassen en opruimen

12.45u: middageten

14.30u-17u: huiswerkbegeleiding in 7de en 8ste leerjaar

18u: activiteiten aanbieden voor de kinderen

19u: avondeten

19.30u-20.30u: spelen

20.30u: de kinderen in bed stoppen

De leukste momenten zijn uiteraard de vrije momenten 's avonds. De meisjes zijn hier onvoorstelbaar goed in basket en gymnastische dans. Echt graaf om ze bezig te zien. Zeker in vergelijking tot de kluns die ik dan wel moet lijken. Hoewel de taken nu nog vooral opvoedend zijn, heeft Sor Ines me al gevraagd om zodra ik de kinderen wat beter ken, diegene eruit te halen waarvan ik denk dat ze nood hebben aan individuele begeleiding of therapie. Het probleem is echter dat op het eerste gezicht alle kinderen hier wel voordeel uit zouden kunnen halen. Wat het er ook niet makkelijker op maakt is dat ik over deze individuele begeleidingen geen woord mag spillen aan mijn collega's. De reden hierachter is dat hier gewerkt wordt vanuit een gelijkheidsprincipe. Dit houdt in dat de geschiedenis van deze kinderen feitelijk niet geweten mag zijn door de omgeving hier omdat er anders anders omgegaan zou worden met hen. Ergens vind ik het een geschikte werking omdat een weeshuis nooit genoeg individuele aandacht kan geven aan iedereen, anderzijds merk ik ook dat zovele hier er juist nood aan hebben omdat ze op de grens wandelen van terug in hun voorgaande leven terecht te komen. Al is het niet mijn doel om het systeem hier te gaan veranderen, probeer ik de nonnen toch bij te brengen dat individuele therapie geen overbodige luxe is omdat het een preventieve factor zal vormen, waardoor problemen dus eerder voorkomen in plaats van enkel opgehouden kunnen worden. Want zovele van de kinderen hier vertrekken hier uit Casa Main om na paar maanden zwanger te geraken, zonder geld, zonder toekomstperspectief, waardoor ook hun kinderen opnieuw in een weeshuis belanden. Maar ja, probeer deze vicieuze cirkel maar eens te doorbreken in een andere cultuur die andere perspectieven voorhoudt. We zullen zien wat het geeft. Binnenkort is het hier zomervakantie voor de kinderen, december en januari. Dan ga is ook met mijn projectje rond emotionele intelligentie starten (hetgeen ik ook al in peru heb gedaan). Nog veel werk voor de boeg dus. Ten slotte ben ik hier ook al begonnen met het geven van engelse lessen en danslessen tijdens mijn vrije momenten. Ook de taal is er al een staaltje op vooruit gegaan, wat zeker helpt bij de integratie.

Voor de rest heb ik nog maar weinig tijd voor mezelf gehad. De dagen die we vrij hebben benutten we om met alle vrijwilligers zo ver mogelijk van casa main te gaan zodat we even de harde realiteit kunnen vergeten. We zijn

de stad gaan verkennen. Zoals het hoort alle straten eens doorgeslenterd om de sfeer op te snuiven. Een vrij aparte ervaring. Er bestaat hier een buurt, genaamd de ramada, waar elke straat, elke hoek, elke drempel bezet wordt door winkelstandjes. Allemaal even ongeorganiseerd. Typisch boliviaans blijkbaar. Ten slotte hebben we ons eens goed laten verwennen in de piccolo, de beste ijs en cake-bar in de wereld.

Wat willen jullie misschien nog weten... De cultuur, de bevolking en het leven hier... Alles is hier reuze goedkoop. Ik vraag me af waarom niet iedereen naar hier verhuisd. Alles is hier ook wel even chaotisch. Daarom misschien. De mensen, de stad, de winkels, ... Alles is hier even ongeorganiseerd. Er lijkt een algemene gedachtegang door de mensen te stromen, 'we doen het morgen wel'. Maar morgen wordt hier al snel nooit. Daarom misschien ook dat alles hier even traag gaat. Geduld is hier een zeer mooie deugd. Over het algemeen zijn ze ook niet van de slimste. Om één of andere reden zoeken ze altijd naar de meest onlogische oplossing voor dingen. Maar alles wordt wel gedaan met een super glimlach op hun gezicht. Dat moet ik de bolivaantjes wel geven, ze zijn een uitermate hulpvaardig en vriendelijk volk. Transport gebeurt hier enkel en alleen met afgedankte wagens, busjes, camions, Wij verplaatsen ons altijd in micro. Kleine busjes waarbij het opgeschilderde nummer vertelt waar ze heenrijden. Deze busjes zijn altijd overval beladen met mens en dier, tot zo erg dat er ook meestal mensen uit de deuren en of ramen van de bus hangen. Gevaarlijk, tja waarschijnlijk wel. Maar ten eerste is er hier geen andere manier van je te verplaatsen. Ten tweede nestel ik mij altijd ergens in het midden zodat ik langs alle kanten genoeg lichamelijke airbags heb voor moest er ooit iets gebeuren. Van haltes is hier ook geen sprake. Je roept gewoon om op en af te stappen. Typisch, weinig functioneel en vooral niet snel. Aan de andere kant ook wel handig want zo weet je dat je nooit ergens langer dan 10 minuten zal staan wachten op jou bus. Er passeren er hier namelijk duizend per dag met eenzelfde nummer. Ik word ik hier dagelijks aangevallen door salamanders, kakkerlakken blijven over mijn voeten lopen en super grote spinnen volharden erin om me te besluipen op de meest onverwachte momenten, er passeerde bijvoorbeeld net eentje over mijn hand tijdens het typen van deze mail. Oh, en gisteren hebben we nog een nieuwe tuingenoot ontdekt, een boa. Hier komt de brandweer niet langs om katten uit de bomen te halen of wespen te verwijderen, nee hier komen ze langs voor boa's te vangen. Natuurlijk moet je daarbij nog eens rekening houden met de laksheid van de Boliviaanse mentaliteit, dus het zal eerder volgende maand in plaats van morgen gebeuren.

Ondertussen is Rebecca vertrokken. We zijn hier momenteel met 7 vrijwilligers: Eveline, een belgisch meisje dat dezelfde dag is gearriveerd als mij. Javier en Beatrice, twee Spanjaarden. Margaret, een Amerikaanse. En Lisa en Barbare, twee Oostenrijkse. Leuk om het vele werk wat onder elkaar te kunnen verdelen.

Ondertussen zijn er hierdoor ook wat sribbelingen ontstaan. Doordat we met zoveel zijn worden de meeste verantwoordelijkheden aan de vrijwilligers overgelaten, en nemen de nonnen het wat rustiger. Op zich heb ik daar weinig problemen mee, maar ook bepaalde vrijwilligers laten het vaak afweten. Wat als resultaat heeft dat er vaak frustraties ontstaan. Sor Ines ziet dat ik een vrij georganiseerde en verantwoordelijke persoon ben en heeft daardoor met een lach op haar gezicht gezegd dat ik maar de leiding moet overnemen hier en alle taken moet verdelen en op het einde van elke dag zien dat alles gebeurd is. Ik ben ondertussen ook al gaan praten met haar dat ik hiermee niet akkoord ben, omdat het niet hoort dat ik de leiding neem. Ze snapte dit direct. Maar heeft me ondertussen wel onofficieel behouden als coördinatrice van de vrijwilligers want ik mag alle schema's maken etc. We zullen zien hoe dit verder gaat. Met mijn cursussen organisatiepsychologie zal het mij hopelijk uiteindelijk lukken om alles hier wat eerlijk te verdelen en vooral iedereen gelukkig te houden. Ben al begonnen met wekelijks twee vergaderingen te organiseren onder de vrijwilligers om eventuele frustraties etc te benoemen en te bespreken.

Dit zijn ongeveer mijn eerste impressies van mijn avontuur. Sorry als het een beetje chaotisch geschreven is, maar aangezien internet vaak wegvalt probeer ik zo snel mogelijk al mijn gedachten neer te schrijven.

Ik hoop dat het met jullie ook goed gaat. Zoals je kan lezen, met mij alleszins wel.

Groet
Tinne